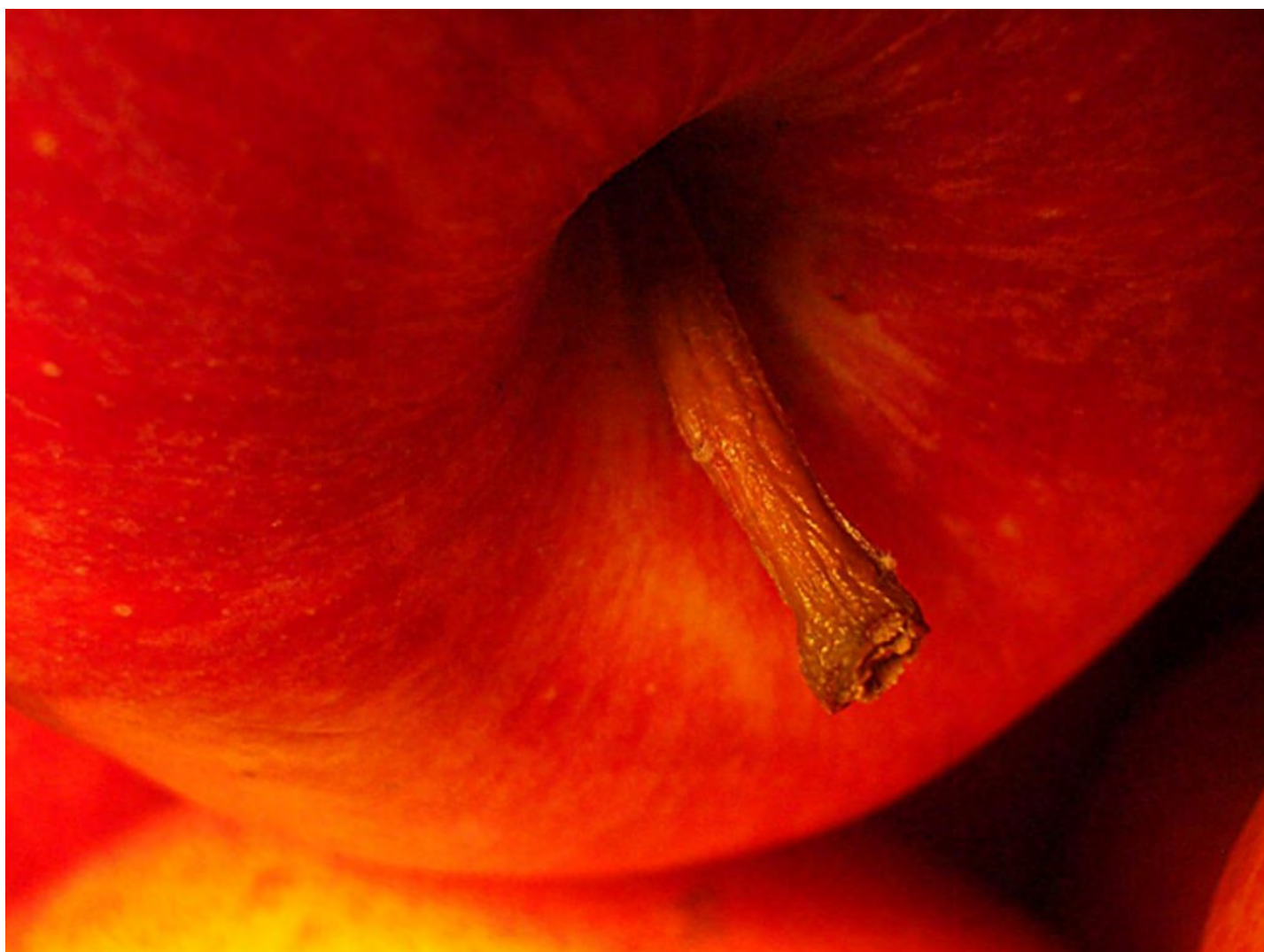

Czilczer Olga

AZ ALMAFA

2017-09-24 | **VERS**

Karomon a gyerekekkel a sivatag közepén. Fiamat ringatóban – hinta-palinta – próbáltam, ital híján, egy-két könnyet kisajtolni, de a táj éjszakára hunyt pilláin át is csupán tikkasztó tűzével adakozott.

Egy pillantás nem sok, elérhetne. Ide nézz, törökméz! Ugyan! Itt sóbányák kristálytömbjei párologhattak világgá anélkül, hogy egy szemcse is megolvadna.

A hold egy teve púpján imbolygott tőlem távolodóban. Merre vonul a hónapok, az évek karavánja? De a kíváncsiság gerjesztette válasz errefelé luxusnak számít.

A vihar homokfüggönyén túl újabb, passzátszelek lengette függönyök. Hát a nap? Egyik felvonás a keltét, a másik nyugtát játssza. Jeleneteit dramaturgiája néha felcseréli. Mellékszereplők hívatlan jönnek-mennek. Közönség közönségre cserél. Magát megtapsolja, mását kifütyüli.

Almám megelőzte virágzásomat. A gyerekből apa lesz. A homok tengere meg hajó nélkül hullámszik tova. A hullám nyergében emberféle. Mintha férjem lenne az, fogyóban. Lassan már csak egy homokszem. Szájában a tegnapi paprikáskrumpli ízével, a szélnél kisebb hatalom is elbánhat vele.

Valamihez csak kezdenem kell.

Kifutottam a partra, dagály. De már minden állást betöltöttek. Tüskével vívtak meg tüskék, kézitusában civil kaktuszok. A vesztesek veszükbe, a nagyhalak győzelmükbe boldogultak.

Aki az apályban visszatért, kavics, sivatagi rózsa. Ezt éhe élteti, azt szomszárja aszalja. Egyikben sem ismertem emberemre. Egy eldobott cigarettavég még parázslott. Fel is szíthatja, el is taposhatja valaki.

kép | The Marmot, flickr.com